

nisteren så enig i, at det betyder, at vi anbringer en meget stor gruppe i en fattigdomsfælde, som de ikke kan komme ud af, og som betyder, at de børns muligheder i livet er meget færre, end de ellers ville have været, og at det kan være med til negativt at forstærke den negative sociale arv? Deler socialministeren SF's bekymring?

Jeg håber meget, at ministeren vil komme med nogle forpligtende svar, og jeg kan love ministeren fuld støtte til at tilbagevise de mænd, der forsøger at indskrænke socialministerens handlefrihed.

Margrethe Vestager (RV):

Det, som SF jo har sat på dagsordenen i dag, er vel det, man kunne kalde regeringens kunne vi ikke gøre det lidt bedre-politik. Det er en kendt statsministerdisciplin at stille børnefamilierne goder i udsigt, og i den her sammenhæng med den nuværende statsminister er det goder, som ikke er finansieret, og som har karakter af ideer til diskussion, endda gamle ideer til diskussion.

Socialministerens forslag til at fylde statsministerens løfterigdom ud er jo gamle ideer. Det er ideer, som var initiativer, SR-regeringen tog, og som vi meget gerne ser den nuværende regering følge op på, da dens egne initiativer har været med til at lægge gift for dem. Det gælder både pasningsgarantien og muligheden for at bruge omsorgsdage til at passe syge børn.

Kl. 12.25

Det, som vi måske ser som et problem, er ikke den gode diskussion, det er ikke de visionære forslag, det er snarere det, at ministerkappen jo hænger på; den kan man ikke lægge fra sig. Uanset statsministeren, som tilsyneladende selv har fortrudt sine ord fra nytårstalen, må vælgerne, borgerne, få den opfattelse, at ministerens ideer og initiativer er klar til at blive gennemført. Det er de jo sådan set også. Pasningsgarantien er jo som sagt en SR-opfindelse, så det er vel egentlig bare at komme i gang.

Socialministerens reelt nye initiativ er forslaget om kommunale babysittere. Den første tanke, der vel melder sig, er en sådan mere praktisk overvejelse: Skal faren og moren til et feberhedt barn lukke den kommunalt ansatte babysitter ind og så selv gå på arbejde, mens den fremmede passer barnet? Er det befordrende for at være en engageret og åndeligt tilstedeværende medarbejder, at det er fremmede, der passer ens børn?

Det næste træk er vel så, at der skal være frit valg af børnepassere til syge børn, så kommu-

nen skal godkende private udbydere af pasning af syge børn i hjemmet. Det er jo den model, vi plejer at få. Socialministeren og statsministeren skaber forventninger, store forventninger. Er det virkelig liberal politik at udvide viften af tilbud til almindeligt velfungerende og hårdtarbejdende børnefamilier? Er det liberal politik at gøre børnefamilierne til ofre for deres eget liv?

De allerfleste børnefamilier i Danmark har det godt. Det er ikke synd for dem, det er ikke synd for os. Vi har ikke brug for kommunalt ansatte børnepassere, vi har brug for støtte til at organisere os på den måde, som det nu er rimeligt, frem for at velfærdsstaten igen trænger ind i det private hjem, så børnefamilierne skal bruges i et politisk spil, hvor man skal tage sig af os. Egentlig tror jeg, at de fleste vil have sig det frabedt.

Den måde, vi håndterer respekten for forsørgeres valg på i dag, er gennem børnechecken, som vi synes har både sociale og liberale sider, et socialt syn på forskellen mellem forsørgere og ikkeforsørgere og et liberalt syn, fordi familierne faktisk selv kan disponere. Noget af det mest centrale i vores velfærdssamfund er måske respekten for, at den enkelte kan disponere, frem for at der ansættes flere kommunale til at tage sig af vores børn, når vi måske egentlig gerne selv ville gøre det.

Line Barfod (EL):

Børnefamiliernes vilkår handler om tid og om tryghed; tid til, at forældre og børn kan være sammen; tid til at få hverdagen til at hænge sammen; tryghed i jobbet; økonomisk tryghed; tryghed for børnene. Regeringen snakker så meget om børnefamilier, men gør meget lidt.

Det er en slet skjult kendsgerning, at finansministerens stramme greb om kommunerne betyder nedskæringer på daginstitutioner, skoler og fritidstilbud. Oveni må mange familier og også børnefamilier så se deres økonomiske tryghed truet. Når arbejdsløsheden stiger, så betyder det jo også, at man kan blive bange for at ringe til arbejdsgiveren og fortælle, at barnet er sygt. Det bliver sværere at få hverdagen og økonomien til at hænge sammen.

Regeringen har heller ikke holdt sig tilbage fra at ramme de allerdårligst stillede direkte på pengepungen. Det går ikke mindst ud over børnene i de familier, der får færre penge.

Når diverse ministre kaster bolde op i luften om forbedringer for børnefamilierne, så er det til tider svært at tage det alvorligt. Væk med lukkeloven var beskæftigelsesministerens bedste bud.